

L'AMOR ÉS QUE M'ATURMENTA

Si em lleví de bon matí
i aní-me'm tota soleta
i entrí-me'n dins mon jardí
de matinet,
l'aire dolcet la fa rire-riret,
per collir la violeta.
Ai, llasseta! ¿què faré
ni què diré?
*Valga'm Déu, que estic dolenta,
l'amor és que m'aturmenta.*

A mon dolç amat trobí
adormit sobre l'herbeta.
Despertàs, dient així
de matinet,
l'aire dolcet la fa rire-riret,
si vull ésser sa amieta.
Ai, llasseta! ¿què faré
ni què diré?
*Valga'm Déu, que estic dolenta,
l'amor és que m'aturmenta.*

Io li'n reponguí que sí,
mas que no fos sentideta.
Ai, que tant pler mai prenguí
de matinet
l'aire dolcet la fa rire-riret,
que restí consoladeta!
Ai, llasseta! ¿què faré
ni què diré?
*Valga'm Déu, que estic dolenta,
l'amor és que m'aturmenta.*

Serafí, Pere. "Si em lleví de bon matí" *Antologia general de la poesia catalana*.
Barcelona, Ed. 62. MOLC.1979. (p. 111-112)